

Scénář k audioreportáži

Eva Haniaková patří mezi jednu z nejvýznamnějších žen českého fotbalu. Je jedinou ženou ve fotbalové síni slávy, čestné místo jí patří také v síni slávy trenérské akademie olympijského výboru. Její hráčský život je spjat s fotbalovým klubem Slavia Praha, trenérský pak s klubem Sparta Praha. Jaké jsou ale její kořeny? Jak rodina formovala její silnou osobnost?

Narodila se 6. května roku 1954 v Heřmanicích v Podještědí, kde strávila značnou část svého dětství. Již od útlého věku hrávala s chlapci po škole fotbal.

(5:20-5.38)

„Když jich bylo málo, tak Eva byla žádaná, Eva byla prostě chtěná. Když jich bylo hodně, tak jdi si k těm holkám, jdi si hrát že jo nebo jdi k plotně a takovýhle věci. Takže takovýhle byly moje začátky s tím fotbalem.“

Svátkem v rodném Podještědí byl nedělní fotbal, kdy přijel autobus a všichni se svátečně oblékli. Po zápase se vše zhodnotilo v pohostinství jejich rodičů U Hezinů.

V Podještědí, které bylo za války součástí Sudet, žilo za Evina života stále velký podíl původních obyvatel, tedy Němců. Brala je jako sousedy, všichni spolu vycházeli a na vesnici se všichni dobře znali.

Jinak ale vnímali válku její dědeček a teta, kteří ji často vyprávěli, jak vypadal život pár let před tím, než se narodila.

(14:00 – 14:59)

„Děda se staral o rodinu tím, že s babičkou dělali mýdlo, to vozili na venkov a také vozili potraviny jako jsou vejce, maso a takovýhle. Jenže to bylo nebezpečné za té války, protože je mohli zastřelit. Jezdili vlakem, vždycky na každém nádraží stáli Esesáci s pistolema a koho chytli, no tak okamžitě zastřelili. Když už bylo ke konci války (5.května), přišli tam Němci a ty Němci je vyhnali ven, protože byli dole ve sklepě, postavili je a chystali se střílet a teď přišla nějaká sousedka Němka a říká:

„Né né né, nestřílejte, to jsou dobrý Češi, jo ty nám pomáhali“

Rodinné zázemí Eva s manželem vybudovala v pražských Kbelích, kam se roku 1978 přestěhovali do neupraveného domu určenému k asanaci s vidinou pozdějšího nového bydlení. Dům zbourán nikdy nebyl, a tak si jej rodina postupně upravila a žije v něm dodnes. První večer zde trávili na Silvestra roku 1978.

(26:06 – 26:16)

„Odpoledne toho 31.12.1978 bylo +15 stupňů a přes noc druhý den bylo -20 stupňů.“

Kdyby za všechny měla vybrat jeden jediný fotbalový zápas, bylo by to utkání ve Francii, kam se dostali do elitě skupiny. Po prostřídání dali na post útočnice hráčku, která hrála v obraně a v klíčovém bodě utkání skórovala.

(45:32 – 45:39)

„No já jsem ten gól dát musela, protože to by mě Haniaková , ta by mně dala.“

Srdce bojovnice prokázala, když porazila zákeřnou chorobu, která ji postihla v roce 2018. Svůj životní elán si udržuje kontaktem s malými fotbalisty a v životě se řídí citátem:

46:43-46:49

„Sice prohraju, ale jsem připravená na další vítězství“.